

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 18/08-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 17. januára 2008 predbežne prerokoval sťažnosť O. Ž., Ž., a obchodnej spoločnosti T., s. r. o., Ž., právne zastúpených advokátom JUDr. M. R., Ž., vo veci namietaného porušenia ich základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie ich záležitostí v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 27 Ro 126/2007, za účasti Okresného súdu Žilina, takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Obvodného stavebného bytového družstva Ž. a obchodnej spoločnosti T., s. r. o., **o d m i e t a** pre zjavnú neopodstatnenosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 28. decembra 2007 doručená sťažnosť O. Ž. a obchodnej spoločnosti T., s. r. o. (ďalej len „sťažovatelia“), ktorou namietajú porušenie ich základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočného prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva

na prejednanie ich záležitostí v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 27 Ro 126/2007.

Sťažovatelia vo svojej sťažnosti uviedli, že návrhom na vydanie platobného rozkazu doručeným okresnému súdu 15. marca 2007 sa ako navrhovatelia domáhali zaplatenia sumy 660 Sk s príslušenstvom za „nezaplatenie poplatku za káblovú televíziu“. Súčasťou návrhu boli ich splnomocnenia pre advokáta udelené a podpísané štatutárnymi orgánmi sťažovateľov.

Okresný súd 28. marca 2007 vyzval právneho zástupcu sťažovateľov na predloženie riadneho splnomocnenia, keďže to, ktoré bolo pripojené k návrhu, nespĺňalo podľa jeho názoru náležitosti kvalifikovaného splnomocnenia. K tejto výzve sa sťažovatelia vyjadrili podaním doručeným okresnému súdu 4. apríla 2007.

Okresný súd uznesením z 2. mája 2007 vyzval sťažovateľov odstrániť nedostatky podania a pripojených splnomocnení. Na túto výzvu sťažovatelia odpovedali prípsmi zo 14. mája 2007, v ktorých opätovne vyhlásili, že *„trvajú na svojich udelených plnomocenstvách, plnomocenstvo udelené advokátovi nikdy nepodpísali ako fyzické osoby vo vlastnom mene, ale ako štatutárne orgány navrhovateľov“*.

Okresný súd uznesením sp. zn. 27 Ro 126/2007 z 15. júna 2007 však argumentáciu sťažovateľov neakceptoval, ich podanie (návrh na vydanie platobného rozkazu) odmietol a nepriznal im náhradu trov konania.

Proti rozhodnutiu okresného súdu sťažovatelia podali 4. júla 2007 odvolanie, v ktorom okrem iného uviedli, že postupom okresného súdu im bola odňatá možnosť konať pred súdom.

Krajský súd uznesením sp. zn. 5 Co 225/2007 zo 17. októbra 2007 uznesenie okresného súdu sp. zn. 27 Ro 126/2007 z 15. júna 2007 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie

konanie. V odôvodnení uznesenia, ktorým krajský súd prvostupňové rozhodnutie zrušil, okrem iného uviedol:

„V preskúmvanej veci mal odvolací súd nepochybné preukázané, že dňa 15. 3. 2007 bol prvostupňovému súdu doručený návrh navrhovateľov 1) a 2), z ktorého je nepochybné, že tento návrh bol v mene navrhovateľov 1) a 2) spísaný a podpísaný JUDr. M. R., Ž., ktorý zároveň k návrhu pripojil plnomocenstvá zo dňa 4. 1. 2007, podpísané štatutárnymi zástupcami tak navrhovateľa 1), ako aj navrhovateľa 2). V plnomocenstve navrhovateľa 1) je jednoznačne a nespochybniteľne uvedené, že Ing. D. K., predseda predstavenstva O. Ž., Ž., (...), týmto splnomocňuje JUDr. M. R., advokáta (...) Ž., aby ho zastupoval vo veci vymáhania pohľadávky proti S. B., Ž. Taktiež z plnomocenstva navrhovateľa 2) zo dňa 4. 1. 2007 jednoznačne a nespochybniteľne vyplýva, že podpísaný Ing. L. Č., konateľ spoločnosti T., s. r. o. Ž. týmto splnomocňuje JUDr. M. R., advokáta (...) Ž., aby ho zastupoval vo veci vymáhania pohľadávky proti S. B., Ž.

Odvolací súd z vyššie uvedených plnomocenstiev nemal pochybnosť, že tieto plnomocenstvá udelil tak navrhovateľ 1), ako aj navrhovateľ 2) zákonom stanoveným spôsobom. Tieto plnomocenstvá sú dátumované a podpísané štatutárnymi orgánmi právnickej osoby, ktorí sú v súlade s údajmi zapísaní v obchodnom registri a ktorí sú oprávnení takéto plnomocenstvo udeliť a vystupovať za spoločnosť navonok. Tieto plnomocenstvá zároveň boli advokátom prijaté.

Uvedené skutočnosti vyplývajú z ust. § 21 ods. 1 O. s. p., z ktorého je zrejmé, že za právnickú osobu koná štatutárny orgán alebo pracovník (člen), ktorý preukáže, že je oprávnený za ňu konať. V súlade s ust. § 24 veta prvá O. s. p. účastník sa môže dať v konaní zastupovať zástupcom, ktorého si zvolí. Podľa § 25 ods. 1 O. s. p. ako zástupcu si účastník môže vždy zvoliť advokáta, plnomocenstvo udelené advokátovi nemožno obmedziť.

Odvolací súd sa nestotožnil s právnym záverom prvostupňového súdu, ktorý mal za to, že z predložených plnomocenstiev ako splnomocnitelia nie sú označení navrhovatelia 1) a 2), keď prvostupňový súd si nesprávnym spôsobom vyložil, že Ing. D. K., predseda predstavenstva O. Ž. a Ing. L. Č., konateľ spoločnosti T., s. r. o., konali pri udeľovaní plnej moci vo vlastnom mene a nie v mene navrhovateľov 1) a 2) ako právnických osôb. Odvolací súd konštatuje, že štatutárne orgány navrhovateľa 1) a 2) postupovali zákonom stanoveným spôsobom a plnomocenstvá, ktoré udelili advokátovi JUDr. M. R., využili svoje zákonom

stanovené postavenie štatutárnych orgánov právnických osôb a v žiadnom prípade nie ako fyzické osoby.

Odvolaací súd z vyššie uvedeného konštatuje, že odvolanie navrhovateľov 1) a 2) bolo dôvodné, a preto mu neostávalo iné, ako rozhodnutie prvostupňového súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie a rozhodnutie.“

Sťažovatelia ďalej uviedli, že podľa ich názoru „postupom Okresného súdu v Žiline č. k. 27 Ro 126/2007 došlo k prieťahom v súdnom konaní a to najmä zasielaním účelových, zmätočných a nadbytočných výziev prvostupňovým súdom. Táto neefektívna a nesústreďená činnosť súdu zapríčinila porušenie ústavou zaručeného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, pričom táto činnosť súdu nesmerovala k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa nachádzal sťažovateľ v 1) a 2) rade“.

Na základe uvedeného sa sťažovatelia domáhali, aby ústavný súd rozhodol, že postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 27 Ro 126/2007 bolo porušené nimi označené základné právo podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a súčasne navrhli, aby ústavný súd prikázal okresnému súdu konať v tejto veci bez zbytočných prieťahov, aby im priznal finančné zadosťučinenie každému po 5 000 Sk a úhradu trov právneho zastúpenia.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd

každý návrh prerokuje bez prítomnosti sťažovateľa a zisťuje, či sťažnosť spĺňa zákonom predpísané náležitosti a či nie sú dôvody na jej odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd odmietnuť aj sťažnosť, ktorá je zjavne neopodstatnená.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05).

Zjavná neopodstatnenosť sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na konanie bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy môže vyplývať aj z toho, že porušenie tohto základného práva sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, ktoré z hľadiska jeho druhu a povahy netrvá tak dlho, aby sa dalo vôbec uvažovať o zbytočných prietahoch. Osobitne to platí o sporových konaniach, v ktorých stoja proti sebe žalobca a žalovaný a kde sa v celom rozsahu uplatňuje kontradiktórnosť konania [porovnaj § 120 ods. 1 a 4 Občianskeho súdneho poriadku (napr. IV. ÚS 147/04)].

Z judikatúry ústavného súdu taktiež vyplýva, že nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. II. ÚS 57/01, I. ÚS 48/03, III. ÚS 59/05).

V prípade, keď ústavný súd zistil, že charakter postupu všeobecného súdu sa nevyznačoval takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné prietahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, nevyslovil porušenie základného práva

zaručeného týmto článkom ústavy (napr. II. ÚS 57/01), prípadne návrhu buď nevyhovet (napr. I. ÚS 11/00), alebo ho odmietol ako zjavne neopodstatnený (napr. I. ÚS 41/01, I. ÚS 57/01, III. ÚS 59/05).

Ústavný súd po oboznámení sa so sťažnosťou a jej prílohami a po zistení priebehu aktuálneho stavu označeného konania vedeného okresným súdom dospel k záveru, že sťažnosť sťažovateľov je zjavne neopodstatnená.

Konanie na prvostupňovom súde začalo podaním návrhu sťažovateľov na zaplatenie sumy 660 Sk s príslušenstvom doručeným okresnému súdu 15. marca 2007.

Keďže sťažovatelia napriek opakovaným výzvam okresného súdu neodstránili vytýkané nedostatky návrhu, resp. splnomocnení pripojených k návrhu, okresný súd uznesením sp. zn. 27 Ro 126/2007 z 15. júna 2007 podanie sťažovateľov odmietol a nepriznal im ani náhradu trov konania.

Podľa zistenia ústavného súdu po podaní odvolania sťažovateľov proti uvedenému rozhodnutiu okresného súdu bol spis 17. júla 2007 predložený krajskému súdu a po jeho rozhodnutí o odvolaní uznesením sp. zn. 5 Co 225/2007 zo 17. októbra 2007 bol vrátený okresnému súdu 12. decembra 2007.

Z uvedeného vyplýva, že z doterajšej doby trvania konania na okresnom súde (konanie začalo 15. marca 2007) sa spis v dôsledku rozhodovania o odvolaní sťažovateľov nachádzal takmer 5 mesiacov na krajskom súde, pričom sťažovatelia v sťažnosti namietali iba zbytočné priet'ahy, ktoré mali vzniknúť postupom okresného súdu v napadnutom konaní.

Je pravda, že postup okresného súdu v dôsledku nesprávneho posúdenia splnomocnení predložených v prvostupňovom konaní možno hodnotiť ako nesústredený a neefektívny, a takýmto postupom bolo vyvolané aj odvolacie konanie vedené krajským súdom, avšak ústavný súd je toho názoru, že dĺžka predmetného konania v okolnostiach

daného prípadu nie je takej povahy, aby bolo možné v danej veci vysloviť porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov. Ústavný súd okrem uvedeného zastáva tiež názor, že prietahy spôsobené neefektívnym a nesústređeným postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 27 Ro 126/2007 nedosahujú vzhľadom na doterajšiu dĺžku namietaného konania takú intenzitu, aby ich bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prietahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy.

Tento záver neumožňuje ústavnému súdu, aby po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie v rozhodnutí vo veci samej vyslovil porušenie základného práva sťažovateľov na konanie bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva na prejednanie ich záležitostí v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Vzhľadom na to ústavný súd odmietol sťažnosť sťažovateľov podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Keďže odmietnutie sťažnosti pre zjavnú neopodstatnenosť je dôvodom, ktorý nie je možné odstrániť, ústavný súd sa ďalšími návrhmi uvedenými v sťažnosti nezaoberal.

Ústavný súd nad rámec odôvodnenia uvádza, že pokiaľ by v budúcnosti v postupe všeobecného súdu dochádzalo k prietahom v konaní, sťažovateľom nič nebráni v tom, aby opätovne podali sťažnosť na porušenie základných práv a slobôd podľa čl. 127 ústavy.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. januára 2008